

ОДЛУКЕ ВРХОВНОГ СУДА СРБИЈЕ

Понуда и закључење уговора

Општа понуда може бити учињена и огласом, ако садржи битне састојке уговора чијем закључењу је намењена.

Уговор у име и за рачун правног лица може закључити и пуномоћник по запослењу.

Предмет уговора о продаји може бити и туђа ствар, али тада продавац преузима обавезу да је прибави и преда купцу.

Уговор се закључује простом сагласношћу воље ако законом није предвиђена одређена форма.

Воља трећег лица не може утицати на дејства уговора, уколико није утврђена као одложни или раскидни услов.

Из образложења:

"Нижестепени судови су закључили да између странака није успостављен уговорни однос продаје ТАС-ових путничких аутомобила марке "Golf JXXD2", јер се "нису сагласиле о битним елементима уговора".

Овакав закључак није поуздан.

Тужени је у локалном листу 20. новембра 1988. године објавио оглас којим "нуди набавку моторних возила, путничких и теретних", различитих марака и модела. Судови су, на основу члана 35. став 1. Закона о облигационим односима, оценили да ово не представља понуду. Притом су занемарили одредбу о општој понуди из члана 33. Закона о облигационим односима, према којој: предлог за закључење уговора учињен неодређеном броју лица, који садржи битне састојке уговора, чијем је закључењу намењен, важи као понуда, уколико из околности случаја или обичаја не произлази што друго. Битни елементи уговора о продаји су по члану 458 од 466. Закона о облигационим односима, ствар и цена. Пошто се из огласа јасно види да тужени "нуди" ТАС-ова путничка возила по фабричкој цени и пошто је неспорно да су тужиоци цену возила уплатили на рачун туженог, остаје нејасно из којих разлога судови нису применили члан 26. Закона о облигационим односима по коме је уговор закључен кад су се уговорне стране сагласиле о битним састојцима уговора. Због тога се у ревизији основано указује на мане у погледу примене материјалног права.

Правилна примена материјалног права захтева да се у поновном поступку отклоне речени недостаци. Стога ће, при поновном одлучивању, првостепени суд испитати карактер огласа објављеног у локалном листу са становишта његове садржине (а не само назива), како би оценио да ли представља општу понуду из члана 33. Закона о облигационим односима. Ако нађе да опште понуде туженог ипак нема, оцениће да ли су странке постигле споразум о набавци возила по понуди тужилаца, који су после објављивања огласа ступили у контакт са овлашћеним лицем туженог.

При оцени могућности споразумевања, ваља узети у обзир да су, по члану 98. Закона о облигационим односима, лица која раде на пословима

чије је обављање везано за закључење одређених уговора, овлашћена да, као пуномоћници по запослењу, закључују уговоре којима се остварује делатност послодавца. Стога, ако су се тужиоци сагласили о битним елементима уговора, са лицем које код туженог обавља продају путничког возила, онда је уговор између парничних странака настао.

Пошто у нас уговор има облигационо а не стварноправно дејство, предмет продаје може бити и туђа ствар уз обавезу продавца да је прибави и преда купцу. Ово произлази из члана 460. Закона о облигационим односима по коме продаја туђе ствари обавезује, али купац који није знао или није могао знати да је ствар туђа, може, ако се услед тога не може остварити циљ уговора раскинути уговор и тражити накнаду штете. Пошто тужиоци нису тражили раскид уговора, нема значаја околност што тужени не продаје своја возила и што није ексклузивни заступник произвођача.

Према члану 67. став 1. Закона о облигационим односима, закључење уговора не подлеже никаквој форми, ако законом није другачије одређено. С обзиром на то, за настапак обавезе довољно је да су се тужиоци и пуномоћник туженог по запослењу, сагласили о битним састојцима уговора, у смислу члана 26. Закона о облигационим односима.

Облигационо дејство уговора тиче се само странака које су га закључиле, јер уговори делују *inter partes*. Зато оно не може да зависи од воље трећег лица (макар оно било и власник ствари), уколико то није утврђено као одложни или раскидни услов, у смислу члана 74. Закона о облигационим односима. Отуда, ако приликом споразумевања о продаји возила није другачије уговорена промена режима набавке и увођење рока уплате, не може имати утицаја на обавезу туженог по закљученом уговору."

(Решење Врховног суда Србије, Рев. 3547/94 од 24.8.1994)

Основ уговора и његово важење

Са престанком важења акта даваоца стана на коришћење престаје и основ (кауза) уговора о коришћењу стана па тај уговор постаје ништав.

Из образложења:

"Правни основ за закључење уговора о коришћењу стана. Пошто је он престао да важи окончањем спора о законитости одлуке о додели стана тужиоцу, престала је и важност уговора о коришћењу стана. Према члану 52. Закона о облигационим односима, уговор је ништав ако основ не постоји. Он је, дакле, ништав и ако је основ постојао па је престао да постоји. Како је важност уговора о коришћењу стана престала, није било потребно да се као учесник поступка појави и стамбено предузеће."

(Пресуда Врховног суда Србије Рев. 4076/94 од 07.09.1994)

Начело номинализма и новчана уговорна обавеза изложена високој инфлацији

Начело монетарног номинализма допушта изузетке а они делују кад је супстанца уговорене новчане обавезе обезвређена услед високе инфлације.

Из образложења:

"Општински суд је правилно поступио што је, на захтев тужиоца, услед знатнијег обезвређења динара, приступио ревалоризацији дугованих новчаних износа. Начело монетарног номинализма, из члана 394. Закона о облигационим односима, допушта изузетке "кад закон одређује што друго." Закон о облигационим односима одређује "друго" одредбама о начелу једнаке вредности узајамних давања као и о забрани злоупотребе права и забрани проузроковања штете другом. Начело једнаке вредности узајамних давања из члана 15. Закона о облигационим односима има посебан значај у условима високе инфлације пошто тада долази до наглог и великог обезвре-

ђивања новчаних потраживања. Примена начела номинализма у тим условима доводи до знатног или потпуног ослобођања дужника уговорне обавезе према повериоцу. Овај начин престанка обавезе није, међутим, законом предвиђен, а како новчане обавезе, по члану 46. Закона о облигационим односима, не могу бити безпредметне, њихова се висина има одредити уз помоћ начела једнаке вредности узајамних давања, што, у смислу члана 15. став 2. Закона о облигационим односима изискују и начела савесности и поштење учесника облигационих односа. Будући да висока инфлација нарушава правну фикцију да је папирни новац еквивалентан златном, инсистирање дужника на овом начелу значи, у ствари, вршење права противно циљу због којег је оно установљено, што члан 13. Закона о облигационим односима не допушта. Инсистирање на монетарном номинализму у условима високе, односно хиперинфлације, повређује и начело забране проузроковања штете другом из члана 16. Закона о облигационим односима, јер инфлаторну штету преваљује на дужника.

Због свега реченог, суд ће, ако је дуговани износ знатније обезвређен услед промене вредности динара, на захтев повериоца, уколико нађе да околности случаја и правичност то оправдавају, досудити разлику обрачунату по просечној стопи раста цена на мало од настанка обавезе до доспелости, осим ако уговорне стране то нису обезбедиле уговарањем индексне клаузуле или на други начин (што овде није случај). На овако добијен ревалоризовани износ главног потраживања, повериоцу припада и затезна камата од доспелости до исплате а ако се и тиме не постиже пуна репарација, поверилац може тражити разлику до пуне накнаде штете, у смислу члана 190. Закона о облигационим односима”.

(Решење Врховног суда Србије, ГЗЗ 116/93 од 17.08.1993)

Уговарање у страниј валути

Предмет уговора о новчаном потраживању може бити изражен у страниј валути, с тим да се исплата изврши у динарској противвредности по курсу на дан исплате.

Из образложења:

”Пошто је предмет зајма био износ од 500 ДЕМ судови су поступили по члану 395. Закона о облигационим односима када су обавезали туженог да тужиоцу исплати динарску противвредност позајмљеног износа према најповољнијем курсу у тренутку испуњења обавезе. Овим се штити супстанца новчане обавезе, што је у складу и са начелом једнаких вредности међусобних давања из члана 15. Закона о облигационим односима”.

(Пресуда Врховног суда Србије, Рев. 3356/94 од 24.08.1994)

Конверзија уговора

Кад непуноважан уговор о привременом или повременом вршењу послова испуњава услове за пуноважност уговора о делу, онда ће међу странкама важити овај други уговор, ако постоје услови за конверзију.

Из Образложења:

”Првостепени суд ће најпре испитати порекло потраживања које је предмет спора. Пошто оно произлази из уговора о привременом - повременом вршењу послова, оцениће да ли су испуњени услови за његово закључивање, у смислу члана 140. ст. 1. и 2. тада важећег Закона о радним односима. Уколико нађе да нису, тек ће тада приступити откривању правог идентитета уговора. У томе ће му помоћи одредба члана 144. поменутог закона по којој се не сматра уговором о вршењу привременог или повременог рада, уговор који има за предмет извршавање одређеног физичког или интелектуалног посла. Ако на овај начин дође до уговора о делу, који по члану 600. Закона о облигационим односима такође има за предмет извршавање неког

физичког или интелектуалног рада, моћи ће да се послужи прописима о овом уговору. Разуме се, уколико оцени да евентуална непуноважност закљученог уговора, дозвољава конверзију, у смислу члана 106. Закона о облигационим односима. Конверзија је могућна кад ништав уговор испуњава услове за пуноважност неког другог уговора, под условом да би то било у сагласности са циљем који су уговарачи имали у виду кад су уговор закључили и ако се може узети да би они закључили тај уговор да су знали за ништавост закљученог. Ако нађе да је конверзија могућна, разјасниће све околности важне за примену члана 629. Закона о облигационим односима, нарочито у погледу тврђења да је тужилац власник угоститељског објекта и да је то разлог што није тражио други тренерски посао. Ако нађе да конверзија није могућна, поступиће по прописима о неважности уговора, с тим што треба да има у виду да враћање износа исплаћених по основу рада не долази у обзир."

(Решење Врховног суда Србије Рев. 1341/93 од 22.04.1993)

Конверзија и реституција

Ништав уговор о заједничкој градњи не доводи до реституције ако постоји могућност конверзије у уговор о дугогодишњем закупу или други сличан уговор.

Из образложења:

"Нижестепени судови су били дужни да у смислу члана 377. став 1. ЗПП, испитају дали споразум странака закључен после поништавања уговора о заједничкој градњи "испуњава услове за пуноважност неког другог уговора", што подразумева не само уговоре о преносу права својине него и уговоре без таквог дејства.

При поновном одлучивању, нижестепени судови су сузили своју обавезу само на испитивање услова за пуноважност уговора о купопродаји па кад су оценили да тих услова нема, закључили су да конверзија из члана 106. ЗОО, није могућна. Пошто је изостало испитивање услова за постојање неког другог уговора поменута одредба није правилно примењена тако да се у ревизији основано указује да се побијане одлуке заснивају на погрешној примени материјалног права. То је и био разлог њиховог укидања, у смислу члана 395. став 2. ЗПП.

У поновном поступку, првостепени суд ће отклонити речене недостатке испитивањем чињеница и околности које се односе на услове постојања неког другог уговора, пре свега оног који омогућује коришћење заједнички саграђеног објекта и без преноса права својине, као што је уговор о дугогодишњем закупу или сличан неизменовани уговор. При томе би се тужениково учешће у заједничкој градњи могло конвертовати у закупнину, односно накнаду за коришћење одговарајућег простора. У том случају једнострано износ тог учешћа би се декапитализацијом уз помоћ вештака актуара, имао изразити као закупнина, односно накнада за све време трајања закупног или другог односа с тим што би се и то време, уз помоћ истог вештака имало одредити.

У списима нема уговора Ов. 242/89 од 06.04.1989. године, иако је изведен као доказ, па га суд има прибавити јер, у противном, не може испитати његову конвертибилност.

Конверзија уговора о заједничкој градњи је алтернатива дејствима ништавости уговора Ов. 440/85 од 13.05.1985. године. Код двостраних теретних уговора, какав је био поменути, и реституција мора бити двострана. У овом случају, с обзиром да је објект саграђен, таква реституција би водила неразрешивим заплетима. Отуда и треба наћи излаз уз помоћ конверзије. У сваком случају, једнострано реституција не долази у обзир. Она је у колизији са чланом 104. ЗОО будући да су обе стране у погледу савесности, односно несавесности у истом положају".

(Решење Врховног суда Србије Рев. 1613/94 од 20.04.1994)

Послуга и својина

*Ствар на послугу може уговором дати и лице које није њен власник.
Из образложења:*

"Ово је спор поводом уговора а не својине. Уговор је извор облигационих права и обавеза, која делују само између учесника правног односа. У овом случају, тужилац је дао туженом пословну просторију да је без накнаде користи до краја избора 1992. године. На тај начин је између странака успостављен облигационо-правни однос из уговора о послужу, који није регулисан Законом о облигационим односима већ правним правилима имовинског права. Пошто тај однос делује само међу уговорницима, и овај спор се има решити само између парничних странака. Притом је без значаја да ли је послугодавац власник просторије или не. Уговором о послужу се не преноси својина па није нужно да послугодавац буде и власник. Отуда се на послугу може дати и туђа ствар, при чему је без значаја да ли је послугодавац на то био овлашћен од власника и да ли је послугопримац био савестан или несавестан.

Извршни одбор Скупштине општине је закључком од 15.12.1992. године уступио туженом на бесплатно коришћење пословну просторију "до завршетка избора". Пошто је тај рок истекао, тужени је дужан да просторију врати општини, како би је она користила у складу са правним основом њене државине. У тај правни основ тужени не може да улази, јер је то однос између тужиоца и власника односно титулара другог стварног права на просторији која је била предмет услуге.

С обзиром на речено, у ревизији се неосновано оспорава легитимација тужиоцу. Општина је легитимисана у овом спору, јер штити право из облигационог односа успостављеног са туженим.

Према члану 186. став 3. ЗПП, суд није везан за правни однос тужбеног захтева. Зато је без значаја што су нижестепени судови овај правни однос квалификовали као уговор о закупу. Уговор о закупу је двострано-третњи уговор, а пошто је туженом просторија уступљена бесплатно, успостављен облигациони однос одговара уговору о послужу. Међутим, пошто су дејства тог уговора престала настале су исте последице као и код престанка закупа: дужник је у обавези да повериоцу врати ствар која је била предмет уговора. С обзиром на то, нижестепене пресуде није требало ставити ван снаге, иако не полазе од правилне квалификације успостављеног облигационог односа".

(Пресуда Врховног суда Србије, Рев. 4348/94 од 21.09.1994)

Раскид закупа због обезвређене закупнине

Ако закупнина опадне испод нивоа који обезбеђује одржавање изнајмљеног простора, сврха уговора о закупу се више не може остварити па закуподавац може тражити раскид уговора.

Из образложења:

"Тужилац је уговором од 27.10.1986. године издала у закуп пословни простор на рок од пет година. Овај рок је истекао 27.10.1991. године па пошто је прећутно продужен, закупни однос је, у смислу члана 596. став 1. ЗОО, успостављен на неодређено време.

Према члану 133. став 1. ЗОО, ако после закључења уговора наступе околности које отежавају испуњење обавезе једне стране или ако се због њих не може остварити сврха уговора, тако да постаје очигледно да уговор више не одговара очекивањима уговорних страна и да би по општем мишљењу било неоправдано одржати га на снази, онај на чијој су страни ови разлози може захтевати да се уговор раскине.

Нижестепени судови су, на основу закључка Извршног одбора Скупштине општине од 24.06.1993. године утврдили да закупнина коју је

тужени плаћао није била примерена економској закупнини и да није задовољавала ни потребе одржавања пословног простора. Стога су правилно поступили што су оценили да постоје разлози за отказ уговора о закупу. Закупнина која не може да подмири трошкове одржавања не обезбеђује остваривање сврхе уговора нити очекивања закупадавца да од закљученог уговора оствари одређену економску корист.

С обзиром на то, у ревизији се неосновано наводи да нису постојали разлози за раскид уговора”.

(Пресуда Врховног суда Србије, Рев. 959/94 од 23.03.1994)

Враћање поклона због напуштања брачне заједнице

Напуштање брачне заједнице убрзо по пријему поклона несразмерне вредности, може бити разлог за опозивање поклона, при чему се уговор о поклону не може узети као симуловани уговор о леоби заједничке тековине ако поклоњене ствари припадају посебној имовини поклонодавца.

Из образложења:

”Убрзо после закључења уговора којим је тужилац поклонιο туженој две њиве, тужена је напустила тужиоца што је довело и до развода брака. С обзиром на то, нижестепени судови су правилно поступили што су, на основу члана 36. Закона о браку САП Војводине усвојили захтев тужиоца и опозвали уговор о поклону, обавезујући тужену да учињен несразмеран поклон врати, уз успостављање ранијег земљишно-књижног стања. При том су дали разлоге које прихвата овај суд.

Неосновано се у ревизији тужиоца наводи да уговор о поклону симулира уговор о уређивању имовинских односа у брачној заједници. Ти односи тичу се свих ствари и права стечених радом за време трајања брачне заједнице а предмет овог уговора биле су само две њиве и то из посебне имовине тужиоца, које су се на њега водиле и у земљишним књигама.

Нема ни логичног мотива за закључење симулованог уговора, ако, као у овом случају, и симуловани и дисимуловани уговор, изазивају исте правне последице иако су оба допуштена. То што тужила није посебном тужбом тражила поделу заједничке имовине, може бити само знак да ње није ни било. Уосталом, ако и постоји, није касно да такав захтев тужила постави у другој парници”.

(Пресуда Врховног суда Србије, Рев. 3589/94 од 31.08.1994)

Раскид и поништај уговора о доживотном издржавању

Разлози за раскид уговора о доживотном издржавању се разликују од разлога за поништај тог уговора, па се тужба за поништај уговора не може заснивати на чињеницама које чине разлог за раскид и обрнуто.

Из образложења:

”Тужиоци су тражили поништај уговора о доживотном издржавању због тога што тужени Ј. као давалац издржавања, није извршавао своје уговорне обавезе према мајци М., примаоцу издржавања, која је умрла пре подношења тужбе у овој парници. Иако извршење обавезе не може бити разлог за поништај уговора, већ за његов раскид, првостепени суд је одлучивао као да је то могућно па је одбио тужбени захтев налазећи да је ”поништај овог уговора због неиспуњења уговора могла да тражи само покојна М., односно уговарач, или наследник, уколико је тужба поднета од стране уговарача који у међувремену умире”. Тиме је показао да и он не разликује поништај од раскида уговора, због чега није био у стању да правилно суди и одлучује. Како се захтев за поништај уговора не дј размотрити из угла разлога за раскид уговора, и обрнуто, побијана пресуда се не може са сигурношћу испитати, што представља битну повреду поступка из члана 354. став 2. тачка 13. ЗПП, на коју се пази и по службеној дужности. То је био разлог

што је овај суд, у смислу члана 369. став 1. ЗПП, укинуо првостепену одлуку и предмет вратио на поновно суђење, које ће обавити надлежан општински суд, у смислу чл. Закона о судовима.

У поновном поступку првостепени суд ће затражити да се тужилачка страна изјасни да ли тражи поништај или раскид уговора. У првом случају спор ће решити по одредбама чл. 103. до 117. Закона о облигационим односима (уз примену одговарајућих прописа о уговору о доживотном издржавању), док ће га у другом решити по одредбама чл. 124. до 132. Закона о облигационим односима”.

(Решење Врховног суда Србије Гж. 234/92 од 23.04.1994)

Располагање национализованим земљиштем и његова употреба

Ранији власник национализованог земљишта не може пренети на другог право коришћења, ако законом није друкчије одређено, али може издати пуномоћје ради употребе тог земљишта до изузимања из поседа.

Из образложења:

”Право коришћења ранијег власника национализованог земљишта спада у категорију апсолутних, стварних права, која делују према свима, erga omnes. Стога се у ревизији неосновано наводи да би право коришћења тужиле, у случају усвајања тужбеног захтева, деловало на туженог а не и на општину, на коју се, после национализације, води спорно земљиште. Ситуација у којој би тужила била титулар поменутог права према туженом а не и према општини, заправо није могућна.

Неосновано се у ревизији наводи да овде има конверзије. Конверзија ништавих уговора је, по члану 106. Закона о облигационим односима, у принципу могућа. Али, у овој ситуацији ње нема, јер ни тужила не наводи који би то други пуноважан уговор могао настати на рушевинама недозвољене ”продаје” национализованог земљишта, а она би то морала знати, с обзиром да конвертовани уговор треба да одговара циљу који су странке желеле постићи и њиховој вољи, да су знали за ништавост закљученог уговора.

Право коришћења национализованог земљишта није могло бити пренето на тужилу, јер она не спада у круг лица из првог наследног реда. Зато је уговор о продаји тог земљишта и поништен. Али, тужени је управљање тим земљиштем могао пренети на другог, јер ту нема преноса стварног права, већ постоји дозвољени уговор о остваривању права ранијег власника да користи национализовано земљиште до изузимања из поседа. Зато се у ревизији неосновано наводи да су судови погрешили што су одбили захтев за поништај специјалног пуномоћја које је ранији власник, као титулар права коришћења, издао туженом.

Ревизија не разликује престанак уговора од његове ништавости. Смрћу странке престаје уговор закључен intuitu personae, какав је уговор о специјалном пуномоћју, али тиме он не постаје ништав, како се у ревизији наводи, јер је ништавост последица односа уговора према принудним прописима, јавном поретку и добрим обичајима (члан 103, ЗОО) а не последица смрти странке”.

(Пресуда Врховног суда Србије, Рев. 3651/94 од 31.08.1994)

Уговор о новчаном депозиту и девизна штедња

Исплата са девизног рачуна односно враћање улога са девизне штедне књижице, врши се искључиво по прописима закона о облигационим односима којима се регулише уговор о новчаном депозиту, односно улог на штедњу.

Из образложења:

”Према члану 1036. став 1. Закона о облигационим односима, на основу уговора о новчаном депозиту банка отвара рачун у корист и на терет којег уписује сва потраживања и дуговања која произађу из послова са депонентом с тим што је по члану 1037. став 1. истог закона обавезна да врши исплате са рачуна у границама расположивих средстава.

Према члану 1043. став 1. Закона о облигационим односима улог на штедњу је новчани депозит поводом кога банка издаје депоненту штедњу књижицу.

На основу уговора о новчаном депозиту, односно штедне књижице, банка, по члану 1035. став 2. Закона о облигационим односима, стиче право да располаже депонованим новцем и дужна је да га врати према условима предвиђеним у уговору, односно штедној књижици. Ако није супротно уговорено, депонент, на основу члана 1038. став 2. Закона о облигационим односима, има право да располаже делом салда или целим салдом у сваком тренутку. Кад је реч о штедњи, салдо депонента се, према члану 1044. ст. 1. и 2. Закона о облигационим односима, исказује уношењем свих уплата и подизања новца у штедњу књижицу, које банка потврђује печатом и потписом овлашћеног лица.

Из реченог произлази да депонент има право да располаже салдом у сваком тренутку, док банка има обавезу да новчани депозит врати кад га депонент, у складу са уговором или условима штедне, затражи. Одредбом члана 1044. став 3. Закона о облигационим односима предвиђено је да је сваки споразум супротан уношењу свих уплата и подизања новца на штедњу књижицу ништав.

То све упуђује на закључак да су уплате и подизања новца, као акти располагања салдом који се могу предузимати у свако доба, регулисани принудним прописима. Ако се њихов режим не може мењати споразумно, не може ни једнострано. Самим тим не може се мењати ни актима носиоца монетарне власти. Неосновано се, стога, у ревизији инсистира на одлуци гувернера НБЈ о условима и начину давања краткорочних кредита банкама на основу дефинитивне продаје депоноване девизне штедне грађана.

Пошто је, овде, предмет новчаног депозита страна валута, тужена је дужна да тужиоцу врати оно што је од њега примила. То налажу услови уговора о новчаном депозиту, односно штедној књижици, а они су, по члану 1035. став 2. Закона о облигационим односима, једино релевантни при утврђивању обавезе враћања депонованог новца”.

(Пресуда Врховног суда Србије, Рев. 657/94 од 02.03.1994)

Припремио др Зоран Ивошевић

ОДЛУКЕ САВЕЗНОГ УСТАВНОГ СУДА

Пропис Савезне владе о забрани привременог увоза моторних возила нема повратно дејство

Савезна влада прописала је, одредбама чл. 1. и 2. Уредбе о допунама Уредбе о привременом извозу и увозу робе (“Сл. лист СРЈ”, број 52/94), забрану привременог увоза моторних возила за потребе представништава страног правног лица чији су оснивачи предузећа и друга правна лица, односно физичка лица са седиштем, односно пребивалиштем у СРЈ и уредила друга питања у вези с том забраном.

Грађанин сматра да Уредба, због тога што има повратно дејство - које уредба, по Уставу СРЈ, не може имати - није сагласна с Уставом СРЈ.